



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Petra Hlušíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupen Mgr. Janem Vargou, advokátem se sídlem v Praze, Fügnerovo nám. 1808/3, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Tychonova 1, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2012, č. j. 866-7/2011-1070, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2015, č. j. 8 Ad 3/2012 – 80,

**t a k t o :**

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. dubna 2015, č. j. 8 Ad 3/2012 - 80, **se zrušuje.**
- II. Žaloba **se odmítá.**
- III. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

**O d ů v o d n ě n í :**

### I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím zástupce ředitelky Kabinetu ministra obrany – ředitele Sekce legislativní a právní Ministerstva obrany ze dne 6. 1. 2012 bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí ředitele Odboru pro právní zastupování Ministerstva obrany ze dne 23. 9. 2011, jehož předmětem byl nárok na náhradu za ztížení společenského uplatnění a bolestného v souvislosti se služebním úrazem, který stěžovatel utrpěl. Současně byl rozhodnutím odvolacího orgánu označen nárok stěžovatele na náhradu za ztížení společenského uplatnění jako promlčený.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu a domáhal se jeho zrušení, přičemž namítal, že rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a je nezákonné.

[3] Městský soud v Praze napadeným rozsudkem žalobu zamítl při závěru, že napadené rozhodnutí je zákonné, přičemž neshledal důvodnými žalobní námítky stěžovatele.

## II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Stěžovatel napadl rozsudek Městského soudu v Praze kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, spočívajícího v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení.

[5] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout, neboť má za to, že Městský soud v Praze řádně a úplně zjistil skutkový stav věci a vyvodil z něj správné právní závěry, které detailně odůvodnil.

## III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a je přípustná; stěžovatel je zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Po přezkoumání napadeného rozsudku soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, avšak z jiných než stěžovatelem namítaných důvodů.

[7] Nejvyšší správní soud totiž dospěl k závěru, že řízení před městským soudem je zmatečné a je tak dán důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[8] Jak vyplývá z obsahu správního spisu, stěžovatel se domáhal podáním ze dne 23. 2. 2009, došlým správnímu orgánu – Vojenskému úřadu pro právní zastupování Ministerstva obrany - dne 12. 3. 2009 náhrady za ztrátu platu po dobu neschopnosti výkonu služby ve výši 300.000 Kč, náhrady za ztrátu platu po skončení neschopnosti výkonu služby ve výši 300.000 Kč, náhrady bolestného ve výši 400.000 Kč, náhrady za ztížení společenského uplatnění ve výši 3.000.000 Kč a náhrady účelně vynaložených nákladů spojených s léčením ve výši 350.000 Kč, a to v souvislosti se služebním úrazem, který stěžovatel utrpěl dne 5. 3. 2006.

[9] Usnesením ředitele odboru pro právní zastupování Sekce legislativní a právní Ministerstva obrany č. j. 304-00395-09-34-15 ze dne 2. 2. 2011, bylo řízení o nároku za ztrátu na platu po dobu výkonu služby ve výši 300.000 Kč, nároku na náhradu za ztrátu na platu po skončení neschopnosti výkonu služby ve výši 300.000 Kč a nároku na náhradu za účelně vynaložené náklady spojené s léčením ve výši 350.000 Kč přerušeno.

[10] Ve vztahu k nároku na náhradu za ztížení společenského uplatnění a bolestného byla stěžovateli přiznána rozhodnutím ředitele odboru pro právní zastupování Sekce legislativní a právní Ministerstva obrany ze dne 24. 3. 2011 za ztížení společenského uplatnění částka ve výši 12.000 Kč. Nárok na bolestné byl zamítnut. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, kterému bylo vyhověno rozhodnutím ředitele Sekce legislativní a právní Ministerstva obrany, jako odvolacím orgánem příslušným dle § 154 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále

těž „zákon o vojácích z povolání“) ve znění účinném do 30. 9. 2009. Tímto rozhodnutím ze dne 16. 5. 2011 bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena služebnímu orgánu prvního stupně.

[11] Následně vydal služební orgán prvního stupně dne 23. 9. 2011 nové rozhodnutí, kterým nároky stěžovatele na bolestné a ztížení společenského uplatnění zamítl. K odvolání stěžovatele bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

[12] Právní úprava odpovědnosti za škodu způsobenou vojákovu při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby porušením právní povinnosti je obsažena v ustanoveních § 112 až § 125 zákona o vojácích z povolání.

[13] Zákonem č. 272/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, došlo s účinností od 1. 10. 2009 ke změně v oblasti řízení ve věcech služebního poměru vojáků, a to též ve vztahu k přezkumu rozhodnutí ve věcech služebního poměru soudem. Nicméně, jak vyplývá z čl. II. bod 7. přechodných ustanovení tohoto zákona, řízení ve věcech služebního poměru podle § 144 až 158 zákona č. 221/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, které bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle zákona č. 221/1999 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Řízení o nárocích na náhradu škody ve věci stěžovatele je tedy nutno posoudit podle právní úpravy účinné ke dni zahájení řízení, tj. k 12. 3. 2009.

[14] Co se týče možnosti soudního přezkumu rozhodnutí ve věcech služebního poměru, stanovil zákon o vojácích z povolání ve znění účinném do 30. 9. 2009 v § 157 odst. 1 a 2, že návrh na přezkoumání rozhodnutí služebního orgánu soudem je možno podat až po vyčerpání opravného prostředku podle § 153, a to v době 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Při přezkoumávání rozhodnutí služebních orgánů soudem se postupuje podle zvláštního právního předpisu, kterým byl dle poznámky pod čarou č. 45 § 244 až 250k občanského soudního řádu.

[15] Nejvyšší správní soud má za to, že ustanovením § 157 odst. 2 zákona o vojácích z povolání ve znění účinném do 30. 9. 2009 ve spojení s § 7 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, byla svěřena pravomoc k projednání a rozhodnutí o nárocích mj. na náhradu škody, tedy též o nárocích stěžovatele, soudům v občanském soudním řízení, a to podle části páté občanského soudního řádu. Není tak dána pravomoc soudů ve správním soudnictví. Ke shodným závěrům dospěl také Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 21. 3. 2013, sp. zn. 21 Cdo 4416/2011, který vyložil, že „pracovními věcmi ve smyslu ustanovení § 36a odst. 1 písm. a) o. s. ř. se rozumí nejen spory plynoucí z pracovníprávních vztahů upravených v zákoníku práce, ale též všechny další spory ze závislé práce, která je vykonávána osobně ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti jedním ze subjektů podle pokynů druhého (jako kupříkladu spory ze vztahů člena k družstvu, spory ze služebních vztahů). O pracovní věc v tomto smyslu půjde všude tam, kde je dána pravomoc soudu v občanském soudním řízení, bez ohledu na to, zda plyne z ustanovení § 7 odst. 1 nebo § 7 odst. 3 o. s. ř. Řízení o náhradu škody, která vznikla při plnění pracovních (služebních) úkolů nebo v přímé souvislosti s ním porušením právních povinností (žalobce se podle vymezení předmětu řízení obsaženého v žalobě domáhal tohoto nároku), je tedy řízením ve věci pracovní, o níž před okresním soudem jedná a rozhoduje senát [§ 36a odst. 1 písm. a) o. s. ř.]“.

#### IV. Závěr a náklady řízení

[16] Za dané situace je nutno dospět k závěru, že řízení před Městským soudem v Praze bylo zmatečné, neboť nebyla splněna základní podmínka řízení, a to pravomoc soudu ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Jelikož již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 2 s. ř. s., rozhodl soud výrokem II. též o odmítnutí žaloby.

[17] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 s. ř. s., neboť byla-li žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Stěžovatel může do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí podat žalobu ve vztahu k projednávanému nároku k místně příslušnému okresnímu soudu. Bude-li v této lhůtě žaloba podána, platí, že řízení o ní je u soudu zahájeno dnem, kdy soudu došla odmítnutá žaloba (§ 82 odst. 3 o. s. ř.).

V Brně dne 27. srpna 2015

JUDr. Marie Žišková  
předsedkyně senátu